

The Darkling Thrush

by Thomas Hardy

I leant upon a coppice gate
When Frost was spectre-grey,
And Winter's dregs made desolate
The weakening eye of day.
The tangled bine-stems scored the sky
Like strings of broken lyres,
And all mankind that haunted nigh
Had sought their household fires.

The land's sharp features seemed to be
The Century's corpse outleant,
His crypt the cloudy canopy,
The wind his death-lament.
The ancient pulse of germ and birth
Was shrunken hard and dry,
And every spirit upon earth
Seemed fervourless as I.

At once a voice arose among
The bleak twigs overhead
In a full-hearted evensong
Of joy illimited;
An aged thrush, frail, gaunt, and small,
In blast-beruffled plume,
Had chosen thus to fling his soul
Upon the growing gloom.

So little cause for carolings
Of such ecstatic sound
Was written on terrestrial things
Afar or nigh around,
That I could think there trembled through
His happy good-night air
Some blessed Hope, whereof he knew
And I was unaware.

Ik leunde tegen een hek van hout,
de vorst was spookachtig grijs,
de winter liet de wereld koud
en doofde het daglicht traag.
Verwarde ranken krasten hoog
als snaren, stukgeslagen,
en iedereen die hier nog liep
was naar zijn haard gegaan.

Het land leek scherp en uitgemergeld,
alsof de Eeuw hier lag,
een lijk, uitgestrekt onder het zwerk,
de wind zijn klaaggezag.
De oude pols van zaad en groei
was hard en droog gekrompen,
en elke ziel op aarde leek
zo vurig leeg als ik.

Toen steeg een stem uit kale twijgen
boven mijn hoofd omhoog:
een avondlied, vol levenslust,
onbegrensd in toon.
Een oude lijster, schraal en klein,
zijn veren door de storm verward,
koos dit moment om heel zijn ziel
in 't groeiend duister uit te storten.

Zo weinig reden tot gezang,
zo'n jubel, zo intens,
lag in de dingen van de aard
ver weg of dicht omheen,
dat ik wel moest geloven: door
zijn vrolijk nachtgezag
trilde een gezegende Hoop
die hij wel kende — ik nog niet.

Good-Night

by Edward Thomas

The skylarks are far behind that sang over
the down;
I can hear no more those suburb
nightingales;
Thrushes and blackbirds sing in the
gardens of the town
In vain: the noise of man, beast, and
machine prevails.

But the call of children in the unfamiliar
streets
That echo with a familiar twilight echoing,
Sweet as the voice of nightingale or lark,
completes
A magic of strange welcome, so that I
seem a king

Among men, beast, machine, bird, child,
and the ghost
That in the echo lives and with the echo
dies.
The friendless town is friendly; homeless, I
am not lost;
Though I know none of these doors, and
meet but strangers' eyes.

Never again, perhaps, after to-morrow,
shall
I see these homely streets, these church
windows alight,
Not a man or woman or child among them
all:
But it is All Friends' Night, a traveller's
good-night.

De leeuweriken zijn ver weg, die zongen
boven het land;
de nachtegale uit de buitenwijk hoor ik
niet meer.
Merels en lijsters zingen nog in stadse
tuinen,
tevergeefs: het lawaai van mens, dier en
machine overheerst.

Maar de roep van kinderen in onbekende
straten,
die weerklinken in een schemer die toch
vertrouwd klinkt,
zoet als de stem van leeuwerik of
nachttegaal,
maakt een vreemd welkom compleet — ik
voel me even een koning

tussen mens en dier, machine, vogel, kind,
en de geest
die leeft in de echo en sterft met het
wegsterven ervan.
De onvriendelijke stad wordt vriendelijk;
dakloos ben ik niet verdwaald.
Ik ken geen van deze deuren, zie alleen
vreemde ogen.

Misschien zal ik deze straten na morgen
nooit meer zien,
deze kerkramen die nu nog licht dragen in
de nacht,
geen man, geen vrouw, geen kind meer
hier ontmoeten.
Maar het is Aller Vrienden Nacht: een
reizigers-goedenacht.